Лебедъ пляска и се крий,
Ястребъ надъ море се вий.
Лебеда, горкия, писка,
Цѣлъ трепери, бий се, плиска,
А вечъ ястреба съсъ клювъ
Ще го сграбчи... Но ей — пюювъ —
Стрѣла тънка прѣбръмчава,
Въ шия ястреба ранява.
Съ кръвь обагря се вълна...
Царския синъ на страна
Хвърля лѫка. Приближава:
Ястребъ духъ въ море прѣдава,
И тъй страненъ гласъ издава!
Лебедъ радо бий крилѣ,
Злия ястребъ съ клювъ кълве,
Близка смърть му ускорява.
Ето цѣлъ го потопява,
Па на момка слѣдъ това
Дума нѣжнички слова:
„Ти си, момко, мой спаситель,
Мой юначенъ избавѝтель.
Жално, че заради менъ
Гладенъ ще си тоя день,
Че стрѣлата ти потъна
Въвъ морето. Но ще върна
Азъ за всичко, момко милъ!
Тъй добричъкъ ти си билъ,
Ти таквосъ добро направи!
Менъ, царкиня, ти избави
И не ястребъ тукъ уби,
А магесникъ подстрѣли.
Твой живота ми ще бѫде,
Ще ме найдешъ ти навсѫдѣ;
А сегичка се върни
И спокойно си легни.“

Отлетява лебедъ-птица,
А синъ съ майка си царица,
Катъ минаватъ тъй деня,
Лѣгатъ гладни... Отъ съня
Пръвъ юнака се пробужда...
Но какво е туй, що вижда?
Сънь не е ли, Боже мой?
Не, градъ чуденъ вижда той;
Ограденъ съ стѣни зѫбати,
Задъ тѣхъ църкви и палати,
Мънастири и кѫщя —
Чудно чудо на свѣта.

Скоро майка си той буди,
И тя гледа и се чуди...
„Мамо, шепне той едва,
Истинско ли е това?“
Къмъ града тѣ тръгватъ двама,
Влизатъ прѣзъ врата голѣма...
Изведнажъ отъ вси страни
Звънъ камбаненъ тамъ гърми.
Ей народа се задава,

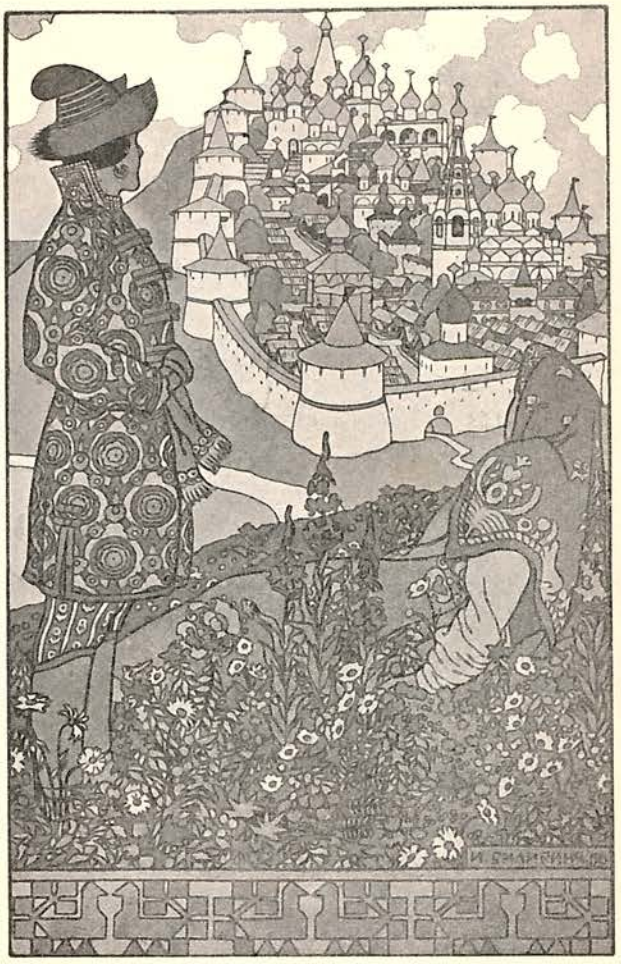

Хоръ църковенъ проечава!
И боляри редъ по редъ
Съ златни кола най-отпрѣдъ
Го посрѣщатъ, възхваляватъ,
Царския синъ обвѣнчаватъ
Съ княжа шапка, и за князь
Провъзгласятъ го тозчасъ:
И въ столица — гиздосия
Съ майчина благословия